

Novi uradci literarne skupine i ponekog „dopisnog člana“

Pisati se može na različite načine: o svemu, bilo kada i bilo gdje.

Sjećajući se putovanja, pisali smo putopise. Pripovijedali smo priče nadahnute stvarnošću, ali i odškrinuli vrata fantazijskih svjetova. Igrajući se frazemima, funkcionalno smo bogatili poznavanje jezika, a okušali smo se i u pisanju stihova.

Odabrala i uredila
Ariana Etlinger, prof.
Grafički uredio
Stjepan Krajček, dipl. uč.

Andaluzijsko skriveno čudo

Ronda, malo mjesto na jugu Andaluzije, odiše posebnim žarom i teško opisivom ljepotom nepovratno se usijecajući u pamćenje posjetitelja. Grad su prvi naselili Kelti koji su ga u 6. stoljeću prije Krista nazvali Arunda, a kasnije su fenički doseljenici u blizini osnovali Acinipo. Ipak, najstarije sačuvane građevine rimske su podrijetla, a status grada Ronda je dobila za vladavine Julija Cezara. Danas ovdje živi oko 35 000 stanovnika, no svojom bogatom poviješću, jedinstvenim krajolikom i susretljivošću ljudi privlači brojne posjetitelje.

Dok ste u njoj, Ronda izgleda kao običan gradić, pun živopisnih ulica, ukrasnih fontana, parkova u kojima grane breza nježno plešu pletući sjenu djeci što se igraju u pješčaniku. Ljudi su toliko opušteni i ležerni da u suvenirnici, u kojoj ima i puno vrijednih stvari, ponekad nema nikoga i nitko je ne čuva. Postoji neznatna uzvisina koja se ne osjeća u hodu, ali izgledu ulice dodaje malo čarolije. Kuće su građene u tipičnom andaluzijskom stilu – bijela boja slonovače, francuski balkoni ukrašeni obrisom žuto-narančaste boje. Svaka kuća ljepša je od prethodne, a sve imaju onaj štit kao da si kod svoje kuće. Postoji malen trg na kojem možete čuti savršenu pjevnost španjolskog jezika.

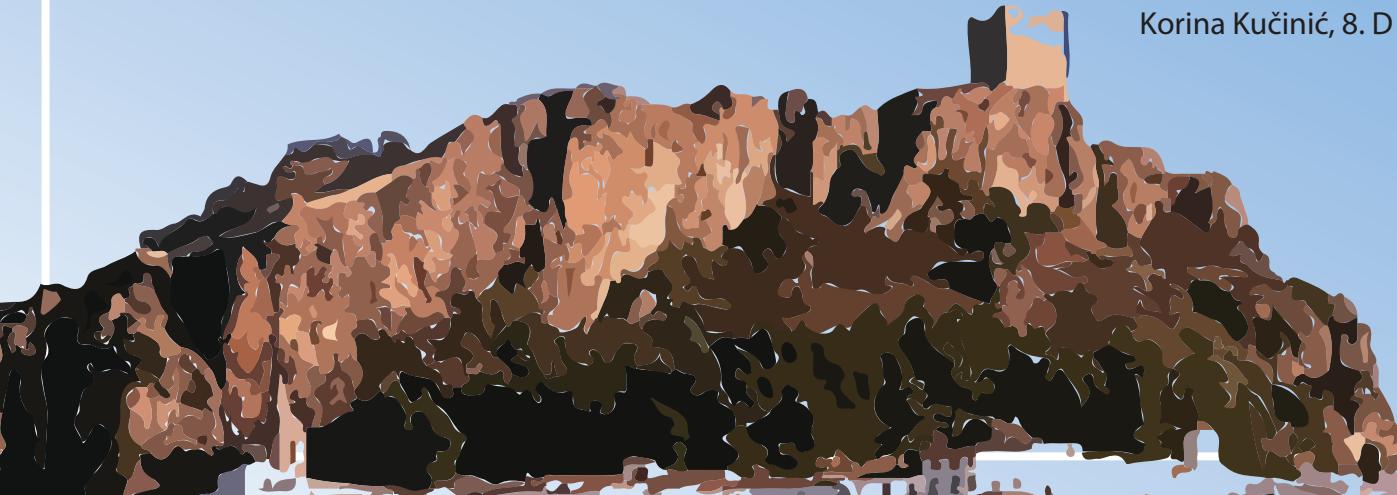
Kao turist, poželite postati stanovnik Ronde samo da biste je mogli svaki dan nanovo otkrivati. Zvati Rondu domom. Poznata je činjenica da su Ernest Hemingway i Orson Welles ponekad u njoj boravili i po nekoliko mjeseci godišnje. Vjerovatno zbog istog razloga.

Kada dođete do ruba grada – čeka vas iznenadjenje. Pejzaž koji samo čeka da ga netko naslika. Tisuću nijansa smeđe, bezbroj vinograda i suhozida. Kuće, prekrasne bijele dvokatnice, stoje na rubu stijene kao da su pobijedile u ratu protiv stijene i sada ponosno stoje na njoj. Ta je stijena veličanstvena, bezbroj izbočina i udubina, a svaki nabor priča svoju priču. Zelenilo boje emeralda raste iz stijene i izgleda kao tisuću vodopada koji padaju s neke afričke rijeke. Zbog te stijene, Ronda je neosvojiv grad. Ako malo bolje pogledate, na dnu je provalije jezerce. Jezerce skriveno s desetak stabala samo čeka da ga se otkrije. A otkriti ga se može. Samo morate proći opasnim strmim šljunčanim putem i neće vam pritom biti svejedno. Kada dođete do dna, upoznat ćete potpuno novu vrstu ljepote. Pogled k nebu, na kojem kumulusi užurbano putuju te pogled na snažni most ispod kojega se izljeva slap, jednako oduzimaju dah. Sve izgleda poput začaranog vrta. Poželite moći letenja kako biste detaljnije mogli razgledati taj fenomen.

Ako se slučajno nađete u Rondi ujutro, svakako ostanite do zalaska sunca. Prošećite njenim uskim ulicama, kušajte slasticu churrose, popijte kavu. Jer koliko god bila prekrasna danju, zalazak sunca baci čarobni plamen na grad i njegove stijene.

Kako posjetiti Rondu, a ne napisati putopis?

Korina Kučinić, 8. D

Etnofarma Mirnovec – blizu, a daleko

Zelena trava, maslačci, konji, pčele, čist zrak, zdrava hrana - odmor podno Samobora na Samoborskom polju - blizu, a daleko. Blizu ili daleko... ovisi o našoj odluci jer mogućnost sadržajnog višesatnog ili cjelodnevnog odmora čeka nas u zagrebačkoj okolici na Etnofarmi Mirnovec.

Daleko od gužve, ceste i žurbe ukopana stoji hrastova ograda farme, čvrsta i snažna, pozdravljujući posjetitelje. Sunce budnim okom čuva livade, pse, vijetnamske svinje, patke, kokoši, deset veličanstvenih konja i živopisne etnokućice. Već pet godina ova etnofarma dom je i Konjičkom klubu Mirnovec čiji članovi, svi odreda veseli i marljivi, naviknuti na prirodu i životinje, uz dvije trenerice čine jednu veliku obitelj.

Farma je otvorena svakim danom od 8 sati ujutro kada već možemo zateći trenerice kako hrane konje, pa sve do 20 sati kada se farma zatvara za posjetitelje kako bi se pripremila za novi radni dan. Uz školu jahanja, kampove i sate jahanja Konjičkog kluba Mirnovec, farma nudi i mogućnost igranja malog nogometna na malonogometnom igralištu opremljenom prostranom svlačionicom, a navečer osvijetljenom reflektorima. Uz sportske aktivnosti, farma je domaćin rođendanima, raznim proslavama te teambuilding druženjima tvrtki.

Radost i očaranost prostranstvima zelenih livada i zlatnih polja, mirisima cvijeća i pokošene trave u magli ranojutarnjih sati, bioraznolikošću uz potok, šumu i livade... vidljivi su u očima svakoga koji kroči u ovaj drugi svijet.

Promovirajući svoju farmu i održavajući život u njoj, vlasnica i zaposlenici pokreću nove projekte poput Sela djeda Mraza te organiziraju konjičke turnire, a najznačajniji je među njima Samoborski kup u preponskom jahanju na koji pristižu natjecatelji iz mnogih zemalja. Visoki, snažni i elegantni natjecateljski konji dovoze se u teškim konjičkim prikolicama i smještaju u štale. U užurbanoj atmosferi, pod budnim okom sunca, od samog jutra natjecatelji se pripremaju, timare se konji, odrađuje se posljednji trening, pletu zadnje pletenice na grivama konja... U isto vrijeme posjetitelji i gledatelji, daleko od gužve i nervoze, iščekujući turnir, šeću kamenom popločenim puteljcima, upoznaju se sa životinjama ili uživaju u krajoliku, domaćoj hrani pripremljenoj na način naših baka i piću vjernih sponzora Samoborskog kupa u preponskom jahanju.

Ovaj mali raj, u vlasništvu gospođe Barice Koletić, ponosne majke prvakinje u preponskom jahanju, satkan od zelene trave, maslačaka, pčela i toplih ljudi ostaje u sjećanju dok putujem natrag u svoj veliki ozbiljni grad.

Karla Kijac, 8. D

Ljubav

Ljubav je kada si nečije srce,
Kada si mu na prvom mjestu,
Kada netko stalno misli na tebe,
Kada te voli svim srcem,
Kada te stalno vidi,
Kada ne može dočekati da te vidi,
Kada ti piše pjesme,
Kada si mu cijeli svijet,
Kada si zaljubljen,
Kada stavlja tvoje potrebe
Ispred svojih.
Ljubav je kao sunce
koje zaluta iza doline.

Dora Mačvanin i Tea Popović, 6. D

Mi

Pišem.
Zato što si mi rekla da to znam.
Brišem.
Zato što ti više nemam što reći.
Jesi li sretna?

Pomisliš li ikad na nas?
Što smo sve mogli postati?

Sada mi smo samo
zrno pijeska,
U ovoj pustinji beskraja.

Ivan Borna Masnec, 8. D

Tišina

Prošlo je vrijeme držanja za ruke.
Više te ni ne čujem od ove buke.
Oko nas okovi,
Izlaza nema.
Buka probija zidove,
ali tišina probija nas.
Pogledi su nam dovoljni
da zaboravimo na sve oko nas.
Ti i ja.
Samo nas dvoje protiv svijeta.
Jedino tako i nikako više.

Borna Masnec, 8. D

More

Ovog se ljeta družimo,
Oko mora kružimo.
Smijemo se,
Obalu veseljem grijemo.
Plivamo u moru
I već pomalo
Žalimo za pjevanjem u zboru...

I polako stigne trenutak
Kada je ljeta svršetak,

Vrijeme je reći zbogom:
Idi, ljeto, u miru s Bogom.

Anja Dorosulić 6.d

Obitelj

Majka i kći u kuhinji pripremaju objed. U jednom trenutku djevojčica upita majku:
"Mama, kako prepoznati prave prijatelje?"

Mama je pogleda i kaže:

"Kada si u nevolji ili tužna, uz tebe se uvijek nađe pravi prijatelj."

Djevojčica kimne pa opet pita: "Ali što ako ti prijatelji nisu u tom trenutku s tobom?"

Majka joj na to reče: "Zato imaš mene i svoju obitelj."

Djevojčica se radosno nasmiješi zadovoljna odgovorom.

Anja Dorosulić, 6. D

Od srca 4... – igramo se frazemima

Hodamo ulicama poput muha bez glave. Ne znamo što bismo, ne znamo kamo idemo.
Sve je posve monotono i ništa nema smisla. Noć je mračna i hladna, a Zagreb spava.

Hodamo već satima i držimo se za ruke. Tko si ti? Tko sam ja? Pred problemima dajemo petama vjetra, a ono što nam ljudi govore uzimamo zdravo za gotovo.

Pisao sam ti pjesme i govorio da te volim, ali što ja znam?

Mlad sam, neiskusan, zbumen, ali sam i čovjek od riječi i sve što sam ti rekao mislio sam svojim mladim i neiskusnim srcem. Držao bih te poput kapi vode na dlanu, ali njegove su ruke veće i ja sam preslab. Moram držati jezik za zubima, zato što ne želim biti povrijeđen... a tko želi?

Hodamo i dalje, došli smo bogu iza nogu, ali hodamo i dalje. Zaljubio sam se preko ušiju, takav sam. Znam da ne mogu ništa učiniti, da me više nikada nećeš gledati istim očima, ali trudim se.

Trudim se to pokazati, pokazati tebi pravoga sebe, ali nije lako budući da ni ja ne znam pravoga sebe.

Puštaš moju ruku i osjećam kako padam. Padam u beskraj, u neku tamu, meni nepoznatu...

Bio je to samo ružan san. Krevet mi je hladan i prazan. Ispred moga prozora samo se jablani vide. Uskoro će snijeg, hoćeš li i ti? Hodamo i držimo se za ruke jedino u mojim snovima, hoćemo li ikad i u stvarnosti? Bit će hladno, hoćeš li trebati mene?

Ivan Borna Masnec, 8. D

Domaća zadaća – igramo se frazemima

Naporan utorak. Počinje zadnji sat – Hrvatski jezik. Dobili smo zadaću napisati sastavak u kojem ćemo upotrijebiti što više frazema. Pun ideja i dobre volje, zadovoljan što je današnja nastava konačno otplovila u ropolarnicu prošlosti, u tren oka zaputio sam se kući s namjerom da odmah zagrizem tvrd orah i zamisli stavim na papir. Nisam se mogao oteti dojmu da će zadaća možda biti sitna, ali i dinamitna.

Međutim, stigavši kući, prije pisanja zadaće odlučio sam malo ubiti oko pa utočio u dubok san. Probudio sam se oko pola sedam navečer i sjetio nenapisanog sastavka. Mač mi je visio nad glavom kad sam sjeo za stol i počeo pisati. Napisao sam naslov i shvatio da mi je glava prazna. U pisanju sam bio spor kao puž. Prolazili su sati, a zadaća je postajala trn u oku. Na kraju sam oko pola jedan ponovno pokleknuo pred umorom i pospanošću da bih se probudio u četiri. Shvatio sam da je besmisleno posipati se pepelom po glavi jer mi vrijeme bježi. Postao sam brz kao zec. Pisao sam u petoj brzini zato što sam bio umoran kao pas i budan sanjao krevet. Kad sam konačno opet legao, ubrzo se oglasio alarm pa sam se morao spremiti za školu. Složio sam knjige, oprao zube, obukao se i krenuo u školu. Prvi sat imali smo Povijest. Užurbano sam prepisivao sastavak u bilježnicu iz Hrvatskog jezika. Imao sam više sreće nego pameti jer profesorica nije primijetila što radim. Bio sam u bitci s vremenom i u poslijednoj minuti sata završio s prepisivanjem. Molio sam Boga da profesorica nema oko sokolovo zato što u silnoj žurbi nisam dovoljno pazio na pravopis i rukopis pišući kao muha bez glave. Završio je i sat Hrvatskog jezika, a profesorica je pokupila bilježnice. Nisam gradio kule od karata u pogledu ocjene.

Sljedeći dan saznali smo ocjene. Nadao sam se četvorci, ali sam ostao kratkih rukava i dobio trojku. Nema veze, nije mi pala kruna s glave. Uostalom, bolje vrabac u ruci nego golub na grani.

Marko Verić, 8. D

Ormar strave

Četiri zida sobe, koju sam dijelila s devet godina starijim bratom, nisu otkrivala niti skrivala ništa posebno: krevet na kat, pisaći stol, dvije stolice, mala komoda s nekoliko ladica, televizor i ormar. U priči koja slijedi bitni su: ormar, moj brat i ja.

Ormar se činio malen, no ne dajte da vas zavara nevinim modroplavim pogledom. Nije sve kako se čini. Bio je dosta nizak... ili je strop bio visok... više ni sama ne znam koji je opis točniji. Uglavnom, ormar je bio dovoljno nizak da stanem između njega i stropa, a previšok da bih sama sišla. Tek sam krenula u prvi razred osnovne škole i bila sam ponosna što imam starijeg brata. Malena i željna pažnje, stalno sam skakutala oko brata budući da je mama već dio vremena radila.

S vremenom sam mu dosadila pa je jednog popodneva pronašao rješenje. Stavio me na ormar. S modroplavog čudovišta cijela je soba izgledala drukčije. Kao da mi je sve na dohvati ruke, a opet ništa nisam mogla dosegnuti. Bila sam previsoko. Ostajala sam tamo dok me brat ne bi spustio, a to je znalo potrajati. Činila sam sve što je djevojčica od sedam godina mogla učiniti da ne završi gore, no ništa nije uspijevalo. Više sam ga puta upozoravala da će ga tužiti mami, no njegov bi odgovor bio: „Samo daj, opet će te staviti na ormar.“ Činilo mi se da nemam izbora i odlučila sam sve prešutjeti. Moj boravak na ormaru postao je rutina. S vremenom sam se navikla na novu perspektivu i smislila kako ispuniti vrijeme koje prisilno provodim na otprilike dva metra iznad poda. U džepu bih uvijek imala nekoliko bojica, a kada sam bila sama u sobi, zgužvala bih papire i bacila ih na ormar da mogu crtati dok sam tamo.

Jednoga dana, vrativši se iz škole, primjetila sam da nema ormara. Pohitala sam mami da saznam što se događa.. „Kupujemo novi ormar, ovaj je već raskliman“, rekla je mama ne znajući priču koja stoji iza toga. Nije mi bilo do veselja sve dok nisam saznala da novi ormar dотиче strop.

Novi ormar bio je drugačiji. Meni pomalo čudan. Imao je četiri velike ladice, bio je bijele boje i činio je sobu manje prostranom. Trebalо mi je vremena da se naviknem da će mi od sada on čuvati odjeću.

Tek nakon što sam se zaista uvjerila da je modroplavo čudovište nepovratno napustilo naš stan, odlučila sam priznati mami što se događalo.. „Zašto mi nisi rekla?“ pitala je zabrinuto. „Opet bi me stavio gore“, odgovorila sam očajno.

Teška lekcija

U retrospektivi shvaćam da i nije bila najbolja ideja igrati se „lovice“ po mraku na klupama u parku. Iako je bila topla rujanska noć... iako uskoro započinje nova školska godina... iako je logično, uzimajući u obzir navedene okolnosti, da školarci pokušavaju što „kvalitetnije“ iskoristiti zadnje dane „slobode“...

Ja sam svoju „slobodu“ proveo s frakturom desne ruke u Klaićevoj bolnici.

Ruka mi je izgledala kao veliki žuti talijanski makaron kada sam je nakon pada s klupe pogledao pod oskudnom rasvjetom ulične svjetiljke. Od boli sam glasno zajauknuo, na što se čovjek koji je nedaleko prolazio oglasio: „Što se dereš, debil?“ Mojih sudrugova iz igre nigdje. Očito sam bio prebrz i zanesen igrom udaljio se toliko da me nisu čuli. Sreća u nesreći bila je što su se u blizini zatekli „lokalni pijanci“ pa su mi pomogli pozvavši roditelje i hitnu pomoć. U kakvom su stanju bili, čudo je da su se sjetili broja hitne pomoći. No, ni nakon trideset minuta hitna nije došla. Dobrodošli u Hrvatsku! Mama me stoga odlučila sama odvesti u bolnicu. Na cesti prema bolnici kao da su namjerno postavili „ležeće policajce“ na svakih dvadeset metara. Bolno sam osjetio svaki od njih pedesetak.

U bolnici sam odmah dobio longetu, a potom su me posjeli u kolica kao porodilju. U sobi broj 16 Odjela za frakture već su spavalji moji „susjedi“. Jedan se dječak probudio i pogledao me pogledom koji imaš kada pomisliš: „Koji si to moron može slomiti ruku u jedanaest sati navečer?“ Dijelio sam njegovo mišljenje. Iscrpljen, nekako sam unatoč bolovima zaspao, kadli me probudi medicinska sestra rekavši: „Diži se, ideš na operaciju.“ Opet su me smjestili u trudnička kolica. Zadnje čega se sjećam prije anestezije jest pitanje koje je doktor uputio medicinskoj sestri: „Što se ovome dogodilo?“

Probudio sam se u drugim hlačama i majici te bez gaća. Više nisam mogao zaspasti. Na televiziji su prikazivali film o Supermanu. Upravo tijekom najnapetije scene u sobu je ušla medicinska sestra i rekla: „Dobit ćeš pikicu u guzu.“ Kako je to izrekla, čovjeku koji ne zna hrvatski jezik učinilo bi se da sestra priča o šarenim jednorozima, a ne o najsramotnijem činu koji će morati pretrpjeti stisnutih zuba.

Sljedećeg jutra dječak pored mene ispričao mi je što se dogodilo kada sam se nakon operacije vratio u sobu. Pričao sam kako vidim zmajeve u kutovima sobe te pjevušio neku rap pjesmu. Također sam navodno molio medicinsku sestru da napravimo „selfije“. Nisam mu vjerovao, ali fotografije u mom mobitelu potvrđuju njegovu priču.

Iz ovog sam iskustva izvukao važnu lekciju. Ako ne želiš halucinirati o zmajevima koji se skrivaju u kutu sobe, nemoj se igrati „lovice“ po mraku.

Leo Košuta, 8. c

Otpadni smradoootok

Kao što znate, ljudi su se uvijek rješavali neželjenih stvari tako što su ih bacali u potoke, rijeke, na livade, u more...

Neku večer o tome sam čitala u enciklopediji. Zatim se niotkuda pojavila crnina... Osjetila sam strašnu bol u predjelu leđa i zrnca u potkošulji koja su iznimno škakljala. Ustala sam i pogledala oko sebe... stajala sam na nekom malom otoku usred ničega... „Upravo sam ovako zamišljala okoliš onog otoka u enciklopediji“, pomislila sam.

Još sam jednom pogledala oko sebe i vidjela mrljicu na horizontu kako raste i raste. Smeće se, kao magnetom privučeno, užasno velikom brzinom približavalo toj mrljici. Mrljica je u trenutku, prije nego li je treći val zapljasno moj otok na kojem sam stajala, postala otok.

Nakon nekoliko minuta otok je bio toliko velik da su se ta dva otoka spojila – nazočila sam povjesnom trenutku spajanja dvaju otoka. (U povjesnim sam knjigama čitala o spajanju i razdvajanju kontinenata, ali ne sjećam se da su se negdje tolikom brzinom spojili mrljica i otok u jednu, očito novu formaciju – mrljootok). Zatim sam nesigurnim korakom zakoračila na smrdljiviji dio mrljootoka bojeći se da će svakog trena eksplodirati od količine smrada koji je ispuštao u zrak ili da ću propasti kroz neki od hrđavih i škriputavih naslaga otpada.

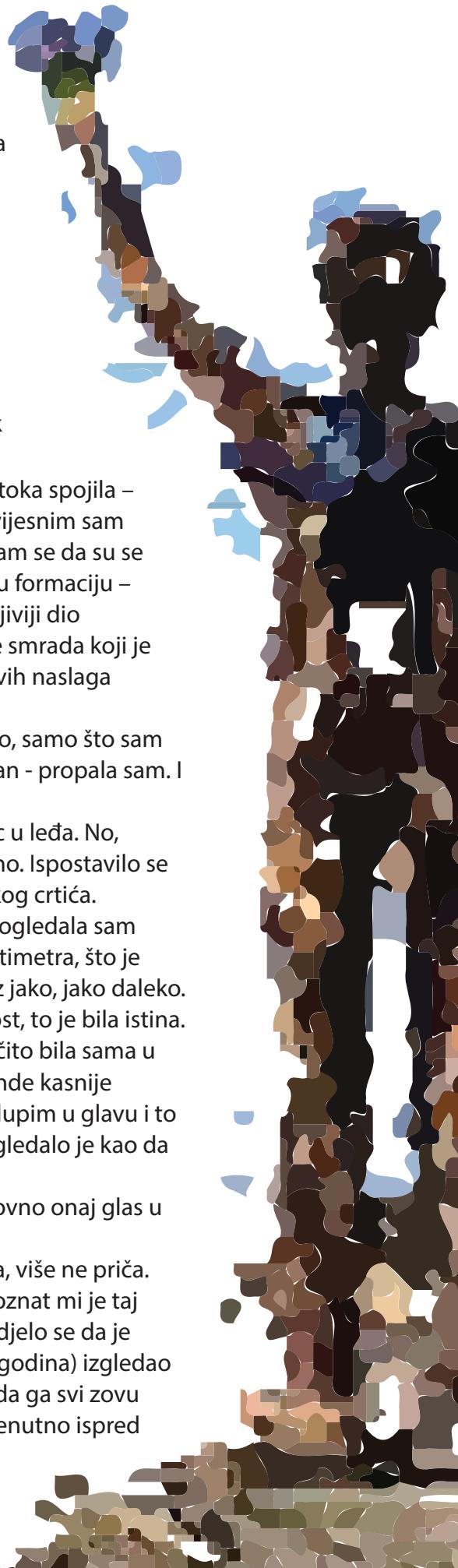
Krenula sam sigurnijim korakom kada se pojavilo isto ono crnilo, samo što sam sada bila svjesna što radim. I nažalost – moj strah bio je opravdan - propala sam. I padala sam u smrdo-otok-rupu... padala i padaaalaaaa...

Zažimirila sam jer sam mislila da me čeka još jedan bolan udarac u leđa. No, međutim, zbog nekog razloga pala sam na nešto smradomekano. Ispostavilo se da je to stari, odbačeni dječji madrac s izblijedjelim likom iz nekog crtića.

Pogledala sam oko sebe i vidjela da se nalazim u otpadošpilji. Pogledala sam iznad sebe i vidjela trunčicu svjetlosti promjera oko jednog centimetra, što je značilo, kako sam to sa sigurnošću doznala iz filmova, da je izlaz jako, jako daleko. Osjećala sam kao da mravi pužu po meni. Na moju najveću žalost, to je bila istina. Počela sam vikati tražeći pomoć, ali nitko me nije čuo jer sam očito bila sama u špilji. Počela sam trčati, čujem tupi udarac, zatim, pola milisekunde kasnije osjetim kako mi pulsira nožni palac. Samo nastavim trčati te se lupim u glavu i to jako. Počnem vrištati, glasno, glasnije, najglaasnjeeeeee... ali izgledalo je kao da me nitko ne čuje.

„Zašto baš sada kada mi je vjerojatno život u pitanju“, reče ponovno onaj glas u glavi.

Glas bi još htio pričati, ali odjednom je ušutio – nestao, nema ga, više ne priča. Otvoram oči i ugledam staroga čovjeka s mnogo bora na licu. Poznat mi je taj čovjek. Izgleda vrlo mudro. Uspravio se do svoje pune visine. Vidjelo se da je nekad bio vrlo visok jer je sada (procijenila sam ga na preko 80 godina) izgledao kao prosječni košarkaš. Čovjek je rekao da se zove Tomislav, ali da ga svi zovu Braco. Pitala sam ga gdje se nalazim, a on mi je rekao da smo trenutno ispred ulaza u jezgru otpadnog smradootoka.

Kako sam jako, jako, jaaakooo znatiželjna, zamolila sam ga da mi ispriča kako se dolazi do ovoga mjesta jer nikada prije nisam čula za otpadni smrđootok, a imam 5 iz geografije i proučila sam nekoliko puta cijelu kartu Zemlje.

Braco se zatim grohotom nasmije i upita kako to da ne poznajem smrđootok, to je gradivo koje bih trebala poznavati još od svog rođenja.

„To ti je svijet mašte, tvoji snovi, tvoje priče koje pišeš svaki dan“, rekao je Tomislav.

Trgnula sam se kao da me netko „piknuo“ iglom. Ponovno sam se lupila u svoju tvrdutu tikvu i refleksno izmasirala unesrećeno područje na glavi. Po ne znam koji put pogledala sam oko sebe i vidjela da sam zapravo kod kuće, ispred kuhinjskih vrata. Čula sam kako mama više da se odmah nacrtam ispred njezinog nosa jer joj je dosta igranja skrivača. Poletjela sam s kata. Kada sam je ugledala ispred sebe... vidjela sam i svog didu Bracu koji nam je danas došao na ručak zajedno s bakom Vlatkom, svojom ženom, maminom mamom, mojim bakom te tatinom punicom.

Poljubila sam ga, otrčala u svoju sobu i otkrila sve razloge ludoga sna:

1. Udubinu na mome jako čupavom, mekanom i debelom tepihu - pad na zrnasto tlo otoka.
2. Gornji krevet, na kojem ja spavam. Zato moja sestra spava na krevetu ispod.
3. Prije spavanja čitala sam enciklopediju. Zaspala sam i ta mi je lampa ostala upaljena. To objašnjava centimetarsku svjetlost kao izlazak.
4. Moja „predivna i uredna“ sestra jela je kekse prije negoli je otišla - to objašnjava mrave koje puze po meni, jer su mrvice keksa pale na tepih.
5. Ja svog didu jako volim - to objašnjava mudroga čovjeka.
6. Kako sam se našla ispred kuhinje, to vam stvarno ne znam objasniti

Katarina Gajger, 6. D

Nova Kosjenkina pustolovina

Jedne lijepе zimske noći, za vrijeme punog mjeseca, u vrijeme kada su ljudi vjerovali u vukodlake, vile, divove, vještice, trolove, ogrove...

Daleko, visoko iznad tla među oblacima počivalo je kraljevstvo Vilindvor. Ne bijaše to obično kraljevstvo koje možemo naći ispod duplje drveta, blizu jezera ili u prostoru vjećne zime... Vilindvor bijaše glavno vilinsko kraljevstvo. Nalazilo se na oblaku koji se neprestance kretao pa nitko, osim njegovih građana, nikad nije znao točnu lokaciju. Vilindvorom, najvećim vilinskim kraljevstvom, vladali su kralj Radoslav i kraljica Teuta. Oni bijahu vladari svih vila. Kralj Radoslav bio je poznat po svojoj hrabrosti, plemenitosti te pažnji prema svim Vilingrađanima. S druge strane, kraljica Teuta bijaše najljepša vila. Imala je dugu zlatnu kosu uvijek urešenu pokojim cvijetom s vilinskih livada, a njena krila bijahu plava s kristalnim odsjajem te doista velika.

Svi su u Vilingradu živjeli s osjećajem potpune sreće, osim kraljice i kralja koji nisu imali djece, a više su ih od svega željeli. I nakon dugogodišnjeg čekanja jedne lijepе zimske noći dobili su malu vilinsku djevojčicu očiju plavih kao nebo te zlatne kao Sunce blago kovrčave kose. Preplavljeni srećom, nazvaše je Kosjenka.

Svi su se u kraljevstvu radovali osim zlobnog vilenjaka Erona. On je bio kraljev savjetnik koji bi, u slučaju da kraljevski vilinski par ne dobije potomke, naslijedio cijelo kraljevstvo. Morao je smisliti što učiniti, kako riješiti problem koji mu se Kosjenkinim rođenjem ispriječio na putu do vilinskog prijestolja. Mislio je, mislio i onda mu je sinulo. Odlučio je strpljivo čekati pravi trenutak, a u međuvremenu vježbati svoje vilenjačke moći.

Nekoliko godina kasnije, na Kosjenkin rođendan, cijelo se sretno vilinsko kraljevstvo pripremalo za slavlje. Kosjenka je bila uzbuđena te je odlučila obaviti sva svoja zaduženja rano ujutro. Izašla je iz dvorca i krenula prema gradu, no Eron ju je slijedio. Čudno se osjećala, cijeli su joj se dan događale nespretnosti i sitne nesreće, no uvijek su joj pomogli njeni prijatelji, odani Vilingrađani.

Vilenjak Eron bio je bijesan, čega god da se sjetio, nije uspjelo. Razmišljao je, razmišljao i onda se sjetio. 10 je sati, proslava upravo počinje. Došlo je puno gostiju. Kada su se svi okupili, Eron izvuče vilenjački štapić pa reče : "Došlo je moje vrijeme, već godinama čekam ovo..." te upotrijebivši svu snagu vilenjačke moći koju je sakupljaio i jačao prošlih godina, zarobi kraljicu i kralja u kavez te podčini stanovnike Vilingrada.

"A sada, Kosjenko, nemoj misliti da sam zaboravio na tebe! Živjet ćeš daleko od dvora, a ja ću vladati tvojim kraljevstvom!" prosikta zlobno Eron.

Jutro je, Kosjenka se upravo probudila. Prošla su već tri mjeseca otkako je protjerana s dvora. Upravo prema njoj dolazi vila Anela, koja se uspjela oduprijeti zlim Eronovim čarolijama, ali nije bila dovoljno snažna da ih poništi. Drhtavim glasom reče: "Kosjenko, oprosti... upravo sam čula... Eron je ubio tvoju majku..." Kosjenka zanijemi od tuge i šoka. Ubrzo se pribrala shvativši da nešto mora učiniti. Sad ili nikad! Posljednjih mjeseci okupila je puno vila i vilenjaka kojima su se počele vraćati dobre vilinske moći. Oni su joj trebali pomoći onesposobiti Erona, no više nije mogla čekati da se njihova vilinska snaga u potpunosti vrati... Odlučila je danas oslobođiti svoje kraljevstvo.

Kosjenka je znala da postoji još jedna mogućnost, njen posljednja nada. U skrivenom kutku vilinskog kraljevstva žuborio je Izvor života u kojem svaka osoba može oživjeti, no potrebna je žrtva. Za svaki враћeni život treba se svojom voljom žrtvovati druga osoba.

Noć već bijaše pala kad Kosjenka stiže do Izvora života. Iz mraka se nenadano pojavi Eron. Kosjenka je znala da je čeka još jedna neravnopravna borba. Oboje isukaše štapiće i borba započe u tišini... Mračno je... Kosjenka je pala... Eron je prejak za nju... Plače i moli da joj pruži priliku spasiti majku skokom u Izvor života: "Molim te, pusti me da spasim majku..." Ali nešto se u tom trenutku dogodilo. Zvijezde su zasjale jače, a Mjesec gotovo dobi snagu Sunca. Eron je više ne gleda ljutito. Kosjenka vidje da i on plače.

Eron progovori nekim drukčijim glasom: "Ti si spremna žrtvovati svoj život za majku? Za majku koju sam ja ubio... Oprosti što sam ti ovo priuštio... Ja ću prinijeti ovu žrtvu..."

Izgovorivši zadnju riječ, skoči u Izvor života.

Gledajući očima punih suza kako zli vilenjak Eron nestaje u dubini Izvora života, a iz njega izlazi vila Teuta, Kosjenka nakon najveće tuge osjeti najveću radost.

Teuta je zagrlj pa upita: "Dušo, kako si ga uspjela poraziti?"

Kosjenka se s majkom vratila u vilinski dvor gdje ih je slobodan čekao vilinski kralj Radoslav. Njihovim povratkom nestadoše sve Eronove zle čari. Također je bitno spomenuti da je vila Anela postala nova kraljeva savjetnica.

Svi se Vilingrađani još jednom uvjeriše da je ljubav najveća čarolija te da su savjest, hrabrost i spremnost na žrtvu za drugoga najbolji lijek protiv zla.

Je li ovo kraj Kosjenkinih pustolovina ili će ih u budućnosti biti još?

Anja Dorosulić, 6. D

Na putu u Ameriku

Koja je svrha ratovanja kada se skoro sve može riješiti mirnim putem? Koliko bi ljudi bilo sada na Zemlji da nije bilo ratova i ubijanja? Koliko bi bilo više sreće i veselja u obiteljima? Mnogi nedužni ljudi poginuli su samo zato što se nekome nešto nije svidjelo! Mnogi su poginuli jer se nesporazumi nisu mogli riješiti! To je jako nepravedno!

Inesin dnevnik

Utorak, 27.11.2029.

Danas, konačno, imam punih 12 godina. Na Reporteru u kuhinji dočekao me najljepši poklon – avionska karta za najuzbudljivija dva tjedna u životu! Slutila sam da će poklon biti nešto prekrasno jer su me roditelji putem internetskog portala prije nekoliko tjedan „diskretno“ pitali što bih željela za rođendan, ali nisam mislila da će to biti tako prekrasan poklon, upravo ono što sam potajno željela!

Moji su roditelji već nekoliko tjedana u New Yorku, a ja ću ih ih konačno vidjeti za zimske školske praznike! Do tada sam u Zagrebu s bakom i svojom nadražom „pasicom“ Sitkom, njemačkom dogom koja ima slatke bijele šapice.

Na TeleviziFonu sam vidjela da su teroristi ponovno srušili jedan avion. Srećom, to nije bilo na liniji kojom ću ja letjeti. Nadam se da će sve proći dobro! Ma znam da hoće... mama mi je tako rekla kada smo se vidjele preko Skypa.

Nedjelja, 02.12.2029.

Mama mi je jučer HyperTelePoštom poslala Mobilni Reporter MBT 3000 kako bih ga mogla imati sa sobom u slučaju potrebe. Dovoljno je velik da može prenijeti moju Sitku k meni u trenutku opasnosti.

Tako sam uzbudjena... Bojala sam se da ću morati Sitku ostaviti kod kuće, ali je tata organizirao da Sitka bude pregledana od veterinskog centra „Transporteri sa srcem bez granica“ i prebačena u Ameriku nekoliko dana prije nego što ću ja sletjeti. Tako mi je drago zbog toga – uz nju bih bila sigurna i na Plutonu, a kamoli ne u Americi!

Već nekoliko dana nije bilo nikakvih vijesti o terorističkim napadima. Hvala dragome Bogu.
Subota, 15.12.2029.

PRAZNICI! Juu-huuuu! Koferi su spakirani, za dva sata krećem na put. Prvi put letim u Ameriku gdje me čekaju mama i tata.

11:27 - Sjedim u avionu i pišem. Mamina prijateljica Marija, koja je stjuardesa na ovom letu, dočekala me na aerodromu i pomogla mi oko ukrcavanja. Jako sam uzbudjena. Nadam se da će sve proći dobro. Ispred mene sjedi jedan čudno simpatičan dječak rudlave sмеđe kratke kose, do njega njegova starija sestra koja ga stalno nešto gnjavi i maltretira, a uz prozor njihov tata koji je zadubljen u čitanje novina.

12:05 - Sve je ok, ali nekako mi se članovi posade čine nervoznima. Marija nema vremena za mene – užurbanim koracima prolazi pored. Avion se prije nekoliko trenutaka čudno zatresao, dogodile su se turbulencije. Ispale su maske za kisik.

... Sljedeće čega se sjećam jest zlatno svjetlo koje mi jako svijetli u oči.

Ne znam gdje sam! Strah me je otvoriti oči. Osjećam nešto čudno u zraku. Osjećam se kao na Marsu! Kao da netko sjedi pored mene i gleda me. Postaje mi neugodno.

„Ne moraš glumiti da spavaš!“ kaže sićušni glasić. „Znam da ne spavaš, mogu ti čitati misli, ali samo kada imaš neke lude misli. Na primjer, da sam ja Marsijanac!“

Otvoram oči i vidim svoju „pasicu“ Sitku. Leži pored nekog kofera sedefastosrebrne boje i gleda me.

„Nije istina!“ uspravila sam se tako brzo da je Sitka zabrinuto krenula prema meni. „Gle, neću razgovarati s tobom dok mi ne kažeš gdje se nalazimo“, rekla sam oštro, sigurna u Sitku koja će me zaštititi ukoliko me taj mali smeđi rudlavac napadne.

„OK, OK! Nalaziš se ispred sunčanih vrata...“

„Gdje ?!“ završtala sam uplašeno. Sitka je u jednom koraku bila između mene i čupavca.

„Sunčana vrata su prolaz koji ima svaki planet pa tako i Zemlja. Vaša sunčana vrata nisu dugo bila u uporabi pa ih sada moj robot popravlja. A on nije kofer sedefastosrebrne boje, već moj robot sedefastosrebrne boje i zove se SrebrRobo! Dakle, ta vrata teleportiraju ljudе i stvari u slučaju opasnosti, a tvoj je avion počeo padati i ja sam te prebacio ovdje...“ Potom nastavi s pitanjem: „Nego, reci mi kako se zove ovaj tvoj robot kojeg imaš sa sobom? Izgleda kao da je živ!“

Nasmijem se slatko: „To nije robot. To je moj pas, moja velika zaštitnica i zove se Sitka!“

„Pas... što je to pas? Na Danaji, mojem planetu, nema takvih stvorenja, baš je prava zaštitnica, strašna i velika... kada bi samo malo gučnula napitak za rast, bila bi veća i od GrozMraka!“

„Pod prvo i prvo: pas je životinja koja je potekla od vukova, zato je Sitka tako velika i opasna. Pod dugo: tko je to GrozMrak?“ upitala sam.

Ispričao mi je zatim priču o svojoj galaksiji Amaltei i planetu s kojeg je došao – Danaji, o ljepoti svog planeta koja je sada samo bijedna slika nekadašnjeg prekrasnog mjesta za život zbog jedne zle djevojčice, diktatorice koja se zove Donaltea.

„Pričaj mi još malo o toj Donaltei“, upitala sam znatiželjno.

„Kada je Donaltea imala 8 godina, ludo se zaljubila u jednoga slatkoga dečka. Taj dečko bio je zgodan i visok za svoju dob i igrao je izvrsno Raketoball. No, on nije mario za nju. Zatim je sljedeće godine došao novi dečko u razred i ona se ponovno zaljubila. Ni tada Donaltea nije uspjela zadobiti srce tog novoga dečka. Pokušala je onda još jednom s mojim bratom, ali on je tek nije „šljivio ni pola posto“. I tada joj je „pukao film“! Ona je najveći um naših vremena, ima natprosječno visoku inteligenciju. No, svoju je pamet, nažalost, okrenula na drugu, mračnu stranu. Napravila je plan kako se osvetiti svim dečkima, i to ne samo onima koji je nisu voljeli. Stvorila je čudovište GrozMraka, tako grozno i tako mračno da kada bilo koji dječak pogleda u neko od njegovih sedamnaest pari prodornih očiju, odmah postane dio Mračne Vojske. Tom je vojskom zavladala cijelom Danajom!“

„Za sada se neuspješno borimo protiv GrozMraka i Donalteine vojske. Svi koji su ga pokušali uništiti završili su kao dio Mračne Vojske. Uglavnom... moje je ime Drago, pitao sam se hoćeš li meni i mojim prijateljima, molim te, pomoći?“ upita dečko koji mi je već pomalo prirastao srcu.

„Tvoja velika zaštitnica Sitka mogla bi nam pomoći zaustaviti Donalteino čudovište! Naravno, uz pomoć malo napitka za rast. Tada bi se Donaltea mogla vratiti na pravu, svjetlu stranu. Još malo i neće biti nijednog dječaka koji će željeti nešto lijepo i dobro učiniti na našem planetu. Svi su iz Mračne Vojske zli. Donaltea je napravila uređaj za pravljenje oblaka. Tim oblacima prekriva nebo i zamračuje cijelu Danaju jer mračna vladarica ne voli svjetlo, već tamu. A za taj stroj potrebno je puno vode i zbog toga je cijela Danaja skoro presušila. Stvarno nam prijeti Mračno Doba! Pomozi nam, molim te!“

„Dobro, pomoći će ti da zaustaviš GrozMraka, ali te samo molim da spasiš moj avion i sve putnike i posadu u njemu!“, rekoh odlučna u namjeri da s Marijom sretno stignem u New York i konačno zagrlim roditelje (OK, OK, i da odem u taj poznati šoping-centar OneForAllComeAndNotGo u koji kada jednom uđeš, ne izlaziš nikada – tako kažu na mojoj najmilijoj TeleviziFonskoj reklami).

„Dogovoren, to za mene nije nikakav problem!“ reče Drago.

„U redu, Sitka, dođi, imamo posla!“ rekoh i veselo skočih na noge lagane, a Sitka protrese glavom i glasno zreži kao da oštiri zube za napad!

Nakon što nas je Drago prebacio na Danaju, moja Sitka i ja morale smo sakupiti vojsku koja će nam pomoći da zaustavimo Donalteino zlo na tom predivnim planetu. Drago mi je pričao da na planetu ima na milijune različitih, rijetkih vrsta biljaka koje bi svi znanstvenici poput mene željeli istražiti. Vojska je bila spremna za borbu na život i smrt. Sitka je bila ogromna, da je ne poznajem, tj. da ne znam njenu dobru narav, kako bih se uplašila. Zatim je došao GrozMrak koji je bio još strašniji od Sitke. GrozMrak je imao dva jako velika oštra roga, osamnaest pari očiju, šest nogu i dva para ruku smještenih kao kod t-reksa. Uglavnom, borba je bila počela. Donaltea je jahala na leđima tog strašnog čudovišta. GrozMrak je pobijedio Sitku. Sitka se smanjila na normalnu veličinu, bila je ranjena. Počela sam vrišteći trčati prema njoj, imala je jako ozlijedenu šapu. Bila sam jako ljuta, izgubili smo, skoro sve smo izgubili. Drago je došao do mene i potapšao me po ramenu. Ja sam mu pala u zagrljaj i počela plakati.

„Ja sam uspio poslati tvoje ljude u Ameriku“ reče Drago smireno.

„Oh, hvala ti Drago! Ti si tako dobar“, odgovorila sam.

„Pa kako????“, pitao je Drago zabrinuto. „Imaš li plan????“

„Oooo, daaa!!!!“ odgovorila sam slatko.

Pozvale smo Donalteu da izađe van jer moramo razgovarati. Ona je izašla van. Po prvi sam je put vidjela bez maske i naočala znastvenice. Bila je jako ljepa. Imala je morsko plave oči i glatko nježno ružičaste usne. Zamolila sam sve dečke i sve cure da nas ostave posve same. Ostale smo Danaltea i GrozMrak, Sitka i ja.

„Zašto to radiš? Koja je svrha svega ovoga? Zbog koga to radiš?“ pitala sam Donalteu.

„Zbog neuvraćene ljubavi. Nijedan dečko me nije volio. Sve oko mene imale su dečke, samo ja nisam. Kada sam počela učiti kemiju, fiziku i biologiju, zaljubila sam se, zaljubila sam se u znanost. Napravila sam GrozMraka koji mi je davao ljubav. Počela sam se osvećivati jer sam željela da svi oni koji nisu obraćali pažnju na mene vide kako je to“, rekla je Donaltea.

„Ali, je li ti od toga bolje?“ ponovno sam pitala.

„Ne!“ rekla je ona već na rubu plača.

„Zašto to onda radiš? bila sam uporna.

„Ne znam“, plačući mi je došla u zgrijaj.

„Gledaj, nije stvar u tome kako izgledaš, stvar je u onome što imaš unutra“, pokazala sam na svoje srce. Trebaš se popraviti i pokazati ljudima da nisi loša, da ćeš se popraviti. Ljudima će trebati malo više vremena da se priviknu na novu tebe“, rekla sma oštros.

„U redu. Ali hoćeš li mi ti pomoći“ upitala me Donaltea.

„Naravno da hoću, zato sam i došla!“ odgovorila sam veselo.

Ne moram vam ni pričati koliko sam truda morala uložiti da svima pokažem da je Donaltea dobra osoba i plemenita, i ne moram vam pričati kako mi je bilo teško oprostiti se od Drage s kojim sam se dogovorila da će me doći posjetiti u Zagreb, na Trešnjevku.

Sve je dobro završilo. Znate kako se kaže: "dobro uvijek pobijedi zlo", ali ovo nije stvar pobjede, ovo je stvar suosjećanja i razuma. Donaltea nije bila voljena i zbog toga je nastao 1. danajski rat jer ljudi na planetu Danaji nisu bili zločesti da bi se borili jedni protiv drugih kao mi na Zemlji. Pouka glasi: kada ti se nešto loše dogodi u životu, uvijek moraš pronaći trunčicu dobrote koja ti daje snage za naprijed.

Halo, tata, mama stižeeeeeeeem...

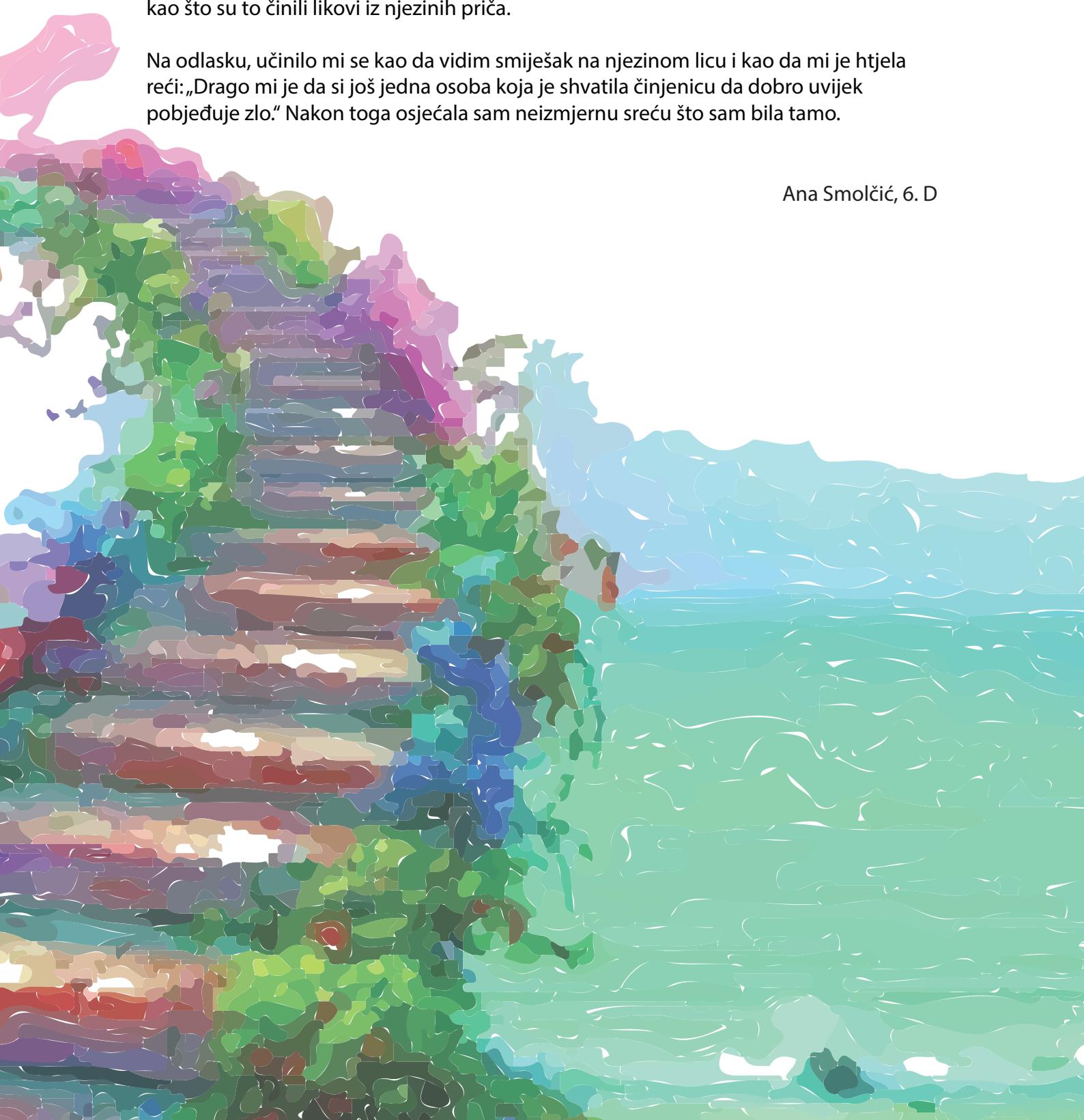
Katarina Gajger, 6. D

Mašta i stvarnost

Čitajući bajku „Kako je Potjeh tražio istinu“ Ivane Brlić-Mažuranić, dobila sam želju saznati više o toj književnici pa sam odlučila otpovjetati u Slavonski Brod gdje je živjela i pisala svoja djela te posjetiti spomenik podignut u sjećanje na nju. Rano ujutro krenula sam vlakom u Slavonski Brod i, kako je bilo vrlo rano, zaspala sam čim je vlak krenuo. S obzirom da sam već dugo razmišljala o tom putovanju, koje se sada i ostvarivalo, u mojoj je glavi nastao san vezan za taj događaj.

U tom snu izlazim iz vlaka u Slavonskom Brodu i krećem prema glavnom trgu gdje se nalazi spomenik postavljen u čast književnice. Putem susrećem rijetke prolaznike i užurbano hodam sa željom da ga što prije vidim. Došavši na kraj jedne ulice, preda mnom se otvorio prostor velikog glavnog trga na kojem sam odmah vidjela njen spomenik. Ne znam zašto, ali odmah mi se učinilo kao da je živa. Taj me osjećaj naveo da pogledam oko sebe i pritom shvatim da na trgu nema nikoga osim mene. U isto vrijeme primijetila sam da su iz pokrajnjih uličica počeli dolaziti likovi iz njezinih priča. Još više sam se primaknula spomeniku, a i likovi su bili sve bliže. Kada sam se već sasvim približila, bila sam okružena likovima iz priča koji su također došli u posjet svojoj stvoriteljici. Iz njihovog ponašanja uvidjela sam da to čine s izrazitim poštovanjem. Osjećaj njihove prisutnosti bio je u meni sve jači i počela sam se osjećati kao dio njih. U početku nisu primijetili da sam ja jedina od ljudi na trgu, a tada su u jednom trenutku mene prihvatali kao da sam jedna od njih. Vila Kosjenka mi je prišla i upitala želim li upoznati njihov svijet, onakav kakav im je autorica stvorila. Meni je to bilo vrlo zanimljivo jer ču na taj način bolje upoznati samu spisateljicu i njih - likove. Vila Kosjenka objasnila mi je postupke Regoča pa mi je tada bilo još jasnije koliko je on učinio dobrih djela, a sve to bila je posljedica dobrih i plemenitih misli same književnice, koja je te dobre misli usadila u karaktere svojih likova te je to razlog njihova dolaska u znak zahvalnosti spisateljici. Mene je to još više navelo na razmišljanje o njezinoj plemenitosti i dobrim namjerama pa sam bila još sretnija što se u tom trenutku nalazim pokraj nje. U tom trenu preda mnom se stvorio Wildeov Sebični div i u meni izazvao lagani strah. I on se došao pokloniti spomeniku Ivane Brlić-Mažuranić i bolje upoznati njene likove. Čitajući o njemu, imala sam osjećaj da ga je Oscar Willde prikazao kao zlog lika, no ubrzo sam otkrila da on zapravo nije takav. Vidjevši iz mog ponašanja da sam lagano uplašena, počeo mi je pričati svoju priču. Slušajući ga, ubrzo sam shvatila da se zaista promijenio te da su sada dobrota i plemenitost njegove vrline. Tada sam u potpunosti shvatila sva nastojanja bajkopisaca, i Ivane Brlić-Mažuranić i Oscara Wilda, da čitateljima prenesu značenje dobrote, plemenitosti i pravde. U istom trenutku postala sam svjesna da su se svi likovi okupili ovdje, na mjestu gdje je spomenik Ivani Brlić-Mažuranić, kako bi joj zahvalili i odali počast za sav trud da ljudima pokaže značenje dobrote i pravde, a ujedno i zato što je njih učinila vječno prepoznatljivim likovima koji iskazuju ideju dobrote, pravde i plemenitosti.

Odjednom sam kroz san začula škripu kočnica vlaka, a ona kao da je sve prisutne likove upozorila da je došlo vrijeme rastanka. Svi su se naklonili spomeniku književnice, a nakon toga okrenuli se prema meni mahnuvši sa smiješkom u znak pozdrava. Vlak se zaustavio i tada sam shvatila da je to bio san potaknut maštom u kojem sam doživjela sve likove i naučila mnogo toga što mi je potrebno u stvarnom životu. Brzo sam izašla iz vlaka i uputila se prema spomeniku da i ja odam počast vrsnoj književnici i tihom se zahvalim u sebi za sva saznanja o tome da treba znati razlikovati dobro od zla. Njezino pisanje toliko dobro prikazuje da će u životu nastojati primijeniti to znanje u svakoj prilici. Priče koje je napisala ostat će vječno zanimljive kao i likovi koji iskazuju njezine misli, a u korist svih onih koji žele naučiti razliku između dobra i zla. Dobro će pobijediti uvijek kada ljudi budu spremni prihvati njezino učenje i ponašati se u skladu s tim, kao što su to činili likovi iz njezinih priča.

Na odlasku, učinilo mi se kao da vidim smiješak na njezinom licu i kao da mi je htjela reći: „Drago mi je da si još jedna osoba koja je shvatila činjenicu da dobro uvijek pobjeđuje zlo.“ Nakon toga osjećala sam neizmjernu sreću što sam bila tamo.

Ana Smolčić, 6. D